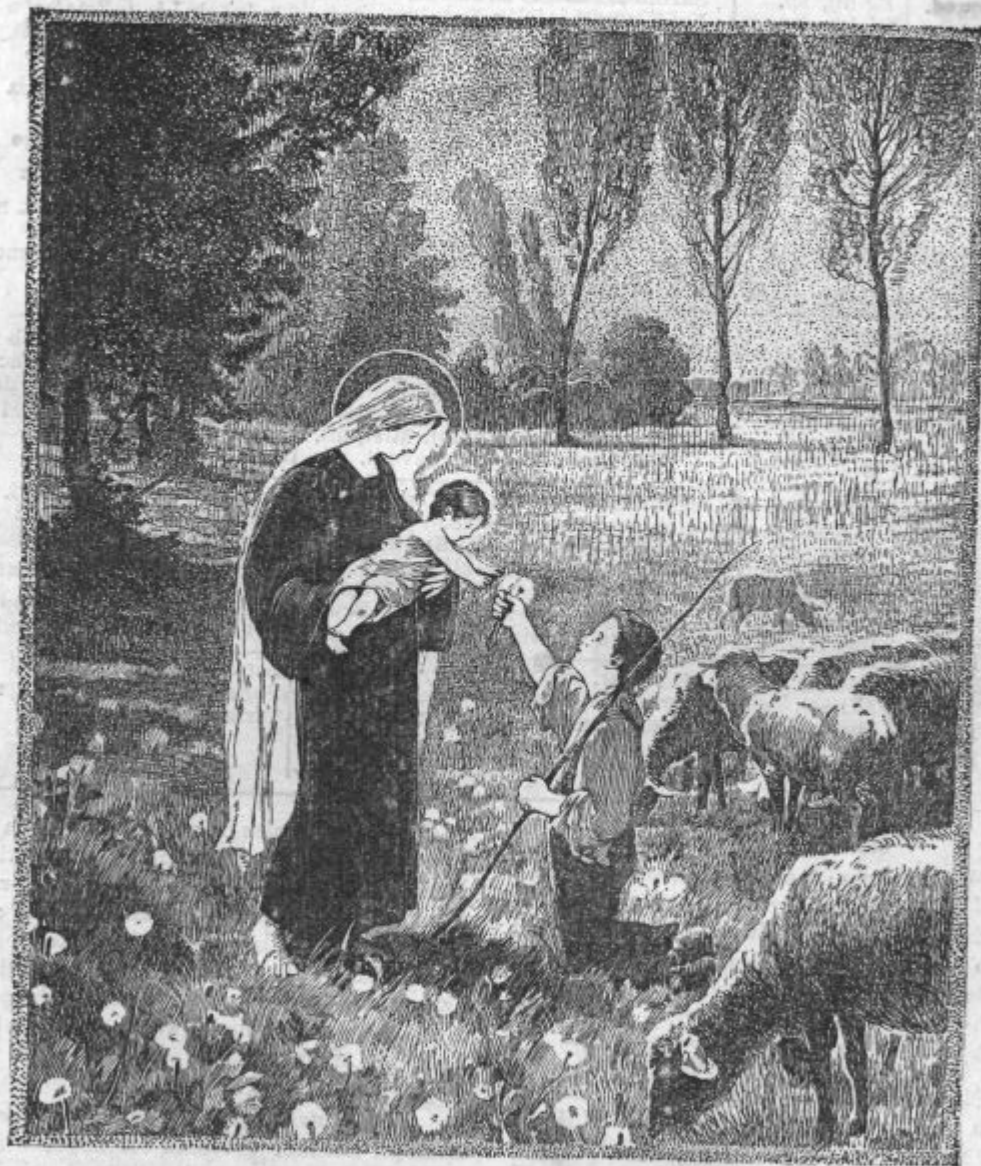

Leto XXII. 1924.

Št. 9. September.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za september 1924.

Mesečni zavetnik: sv. Peter Klaver.

Mesečni namen apostoilstva molitve določen od sv. očeta:
Molimo za Rusijo po namenu sv. očeta papeža.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve za vsak dan še važne, najne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Poned.	Egidij, sp.	Skrbnost starišev za otroke. Sv. oče.	Besnica	Sv. Florjan
2 Torek	Štefan, kr.	Kršč. zavest intelig. Dom dub. vaj.	Sv. Jakob Lj.	Žetale
3 Sreda	Evfemija, d.	Ugodno vreme. Kmet. ljudstvo.	Cermošnjice	Sv. Rok
4 Četrtek	Roza'lija, d.	Duh. in red. naraščaj. Vzgojni zav.	Slavina	Stoprce
5 Petek	Lavrencij, J.	Kralj. pres. S. na zemlji. Konvert.	Vreme	Vuzenica
6 Sobota	Pelagij, m.	Zivljenje po veri in vesti. Mlačni.	Kranj. gora	
7 Nedelja	M. Krizin, m.	Marijan. kong. Voditelji Mar. dr.	Mokronog	Trbovlje
8 Poned.	Rojstvo M. D.	M. varstvo nad Vzhod. M. častivci.	Cerknica	Ribnica
9 Torek	P. Klaver sp.	Delo za misijone Klaverjeva dr.	Homec	Sv. Ant. n. P.
10 Sreda	Niko'aj T. sp.	Dobra vzgoja v družinah. Delavci.	Polšnik	
11 Četrtek	Prot. i Hij. m.	Pogosto sv. obhajilo mož. Očetje.	Prmskovo	Vuhred
12 Petek	Ime Marijino	Češč. presv. Imena Mar. Mar. dr.	Lašče	Sv. Primož
13 Sobota	Notburga, d.	Cistost deklet. Posli.	Boštanj	Zavrče
14 Nedelja	Poviš. sv. kr.	Povišanje kat. Cerkve. Škofje.	Križ pri Kost.	Sv. Bark v H.
15 Poned.	Mati 7 žalosti	Zaupanje v težavah. Žalostni.	Šmarje	
16 Torek	Ljudmila, vd.	Usmiljenje do ubogih. Bogatini.	Polh. Gradec	Leskovec
17 Sreda	Lambert, š.	Šolska mladina. Učitelji.	St. Lambert	Sv. Trojica
18 Četrtek	Jožef Kup, sp.	Edinost in mir na svetu. Ap. miru.	Sv. Planina	Sv. Vid p. P.
19 Petek	Januarij, m.	Pravo pojmovanje katol. Misijoni.	Križe p. Trž.	Škale
20 Sobota	Evstahij, m.	Pravoslavni. Vzhodni zavodi.	Svibno	
21 Nedelja	Matej, ap.	Apost. zavest med ljud. Podp. misij.	Brusnice	Sv. Mart. p. Š.
22 Poned.	Tomaž Vil. sp.	Dobra vzgoja. Matere.	Hrastje	St. Janž
23 Torek	Tekla, d.	Poštena zabava. Mladin. domovi.	Kopriavnica	St. Ilj
24 Sreda	M. D. reš. ujet.	Dobrodelnost. Jetniki.	Repnje	St. Mihael
25 Četrtek	Kleofa u ⁿ . G.	Češčenje sv. Rešnj. Tel. Duhovniki.	Vinica	
26 Petek	Cipr. i Dum., m.	Vestno izpolnjev. stan. dož. Druž.	Bevke	Gor. Ponikva
27 Sobota	Koz i Dam., m.	Ddprava kletvin. Naši fantje.	Krka	Bele vode
28 Nedelja	Vac'av, kr.	Kat. Cer. na Češkem. Pregan. Cer.	Zatičina	Sv. Križ
29 Poned.	Mihael, nada.	Zmaga sv. C. nad sovraž. Kršč. jav.	Poljane	Zavodnje
30 Torek	Hieron., c. uč.	Katol. znanstveniki. — Umrlj.	Trzin	Laško

V molitev se priporočajo:

Mladenka za doseg redovniškega poklica. — L. B. iz Maribora za polajšanje bolečin in zdravje. — † Jožefa Ajdnik, družbenka, umrla po štiriletni bolezni v starosti 24 let na Studencu pri Krškem.

Zahvaljujejo se:

Neimenovana redovnica v Ljubljani sv. očetu Piju X. za ozdravljenje. — M. J. iz Semiča za zdravje. — M. P. iz Gornje Radgone za ozdravljenje v dolgotrajni bolezni in srečno prestano operacijo. — S. M. S. za dobljeno zdravje. — Mladenka I. Rus za dobljeno zdravje po dolgi težki bolezni.

Svarilen zgled plesavkam in plesavcem! Ni še dolgo tega, ko si je neka dekle napra-

vila nalašč za ples novo obleko. Toda ni je rabila za ples, ampak za na — mrtvaški oder. Nenadoma zbolj tako hudo, da je prav na hitro umrla. Ker je bila obleka, ki jo je mislila imeti za ples, bela, zato so jo lahko oblekli v njo na mrtvaškem odru. — To ni izmišljeno, ampak resničen dogodek. Morda kdo poreče: Kaj takega se malokdaj zgodi. Malokdaj, toda nobeden ni zagotovljen, da bi se tudi njemu ne moglo zgoditi.

Zoper nenravnost v obleki je ponovno nastopil nadškof v Vidmu ter zopet v spomin poklical svoječasno grajo, da se ženske v nezadostni obleki, »kakršna bi se utegnila trpeti v kakšnem kopaljšču«, upajo priti celo v svetišče. Če bi hotele v taki noši celo k svetemu obhajilu, se jim mora odreči. Nadškof je tudi pri birmi nedavno odklonil več oseb, ki so se v tem oziru zagrešile.

BOGOLJUB

Z ljubim Sinom nas blagoslovi, — Devica Marija, naš narod prenovi!

(Beseda k Marijanskemu kongresu.)

Dnevi prvega slovenskega Marijanskega kongresa se bližajo. Če bo Bog dovolil, bodo to lepi dnevi. Program kongresa je mnogovrsten. Ako se ta program tudi lepo izvrši, bo zares lepo.

Ne gre se pa samo zato, da bo kongres lep; ne gre zato, da bi bili par dni dobre volje, in da bi potem rekli: Lepo je bilo! Gre se zlasti za to, da bi bil kongres koristen, da bi se njegovi sadovi poznali v vsem našem življenju.

Kongresov, shodov, izletov in raznih prireditev, pri nas gotovo ne manjka. Vsega tega imamo v izobilju. A priznajmo odkrito: sadov teh mnogih shodov ni veliko opaziti. Sledi, ki jih taki shodi zapuščajo, pogrešamo, vsaj globokih sledi.

Prvi slovenski Marijanski kongres naj bi pa ne bil le eno ali dvo-dnevna lepa slavnost, marveč naj bi zarezal globoke brazde v življenje celega našega naroda. Ta misel je izražena v geslu Marijanskega kongresa, ki je tiskan na izkaznicah (programih), ki je zapisan tudi na čelu tega članka:

Z ljubim Sinom nas blagoslovi, —
Devica Marija, naš narod prenovi!

Naš narod prenovi!

Ali potrebujemo prenovljenja? Verskega, duhovnega prenovljenja namreč.

Resnično ga potrebujemo. — Vihar, ki je divjal še dolgo časa po vojski med narodi, se vedno bolj polega. Svet prihaja zopet k miru in redu. Dobri duhovi se pojavljajo, vzbujajo, oglašajo in kličejo k novemu boljšemu življenju, k višjim vzorom, kakor jih je imel svet splošno doslej. Novo, živahno, globoko versko življenje se pričinja marsikod. Prava pomlad duhovnega življenja se napoveduje in poraja, — že zeleni in cvete. „Zima je minula, dež je ponehal in odtekel, cvetice so se prikazale v naši deželi, čas obrezovanja je prišel, glas grlice se je zaslišal v naši deželi, smokev poganja svoje brstje, vinogradi dajejo svoj duh“.

Te besede Visoke pesmi se podado na razmere, ki jih imamo v mislih.

Ste čitali pred dvema mesecema, kakšno je versko življenje v katoliški Nemčiji? Kakšne so tam mladinske, mladeniške kakor dekliške, katoliške organizacije? Po 300, 500, 1000 in še več fantov v eni fari gre vsak mesec k sv. obhajilu. „Kako veselje za Boga in za ljudi, če pristopi v eni cerkvi vsak mesec 1300 fantov skupno k sv. obhajilu!“ je zapisano črno na belem v nemškem jeziku na nekem listu. Zares, kako veselje mora biti to! Kakšen prizor! To se sliši pri nas kakor pravljica iz devete dežele. Mi kaj takega nismo vajeni in se nam zdi skoro nemogoče. In vendar je res! Kak močen verski duh, kak svet ogenj prešinja ondi vrste katoliškega dijaštva! Na tisoče, na visoke tisoče je mladih src, ki živijo in gorijo za najvišje verske vzore. Katoliška dijaška društva štejejo do 50.000 članov, ki so vsi teга duha. To je krščanska mladina! To je zares naša nada, upanje boljših časov. — Ljudstvo hodi k duhovnim vajam, se duhovno prerodit; da, celo drugoverce, protestante, skušajo z duhovnimi vajami sprebrniti. In kako cvete krščanska dobrotelost, ta najpristnejši in najzlahtnejši sad krščanstva! Na vseh straneh se ustanavljajo krasni dobrotelni zavodi. Dobri kristjani tekmujejo, kako bi mogli eden drugemu pomagati, zlasti kako bi mogli grešnike na pravo pot k Bogu pripeljati. — V sosedni deželi, na Nizozemskem, je versko življenje le še lepše in bujnejše. Ne le mesečno hodijo moški k sv. obhajilu, stopili so na plan „vitezi najsvetejšega Zakramenta“, ki vsak teden pijejo iz studenca življenja.

Tudi po drugih deželah opazamo podobne vesele pojave: na Francoskem in v Zgornji Italiji, kjer je zelo cvetoče katoliško življenje. Tudi na Češkem, kjer se je po vojski vzdignil cel vihar proti katoliški cerkvi, so se katoličani opogumili in dvignili k novemu življenju; tudi tukaj se vzbuja verska pomlad. V Avstriji skušajo posnemati katoličane v Nemčiji, — nazadnje, kakor je v zadnji številki poročal slovenski duhovnik s Koroške, se celo ta dežela, doslej najbolj liberalna in versko mrzla, oživlja in ogrinja z zelenim plaščem katoliške pomladi. Na vseh koncih in krajih torej se napoveduje verska renesansa, versko prenovljenje. „Zima je minula, dež (sneg) je prenehal, cvetice so se prikazale in glas grlice se je zaslišal v deželi“.

In mi Slovenci? Mi se štejemo, da glede verskega življenja nismo zadnji. Gotovo je, da ne; marsikaj imamo lepega že od davna. Ali pa moremo pri nas govoriti o verski renesansi? Tega pa res ne moremo reči. Komaj da se otepamo nasprotnikov in vero rešujemo. Opazamo celo prav nevesele pojave med nami. Liberalizem, sovražnost do cerkve, ruje med ljudstvom vedno dalje. Do zadnjega konca najbolj skrite doline in do zadnje gorske kočice skušajo zanesti potom slabega, strupeno sovražnega časopisja strup sovraštva do cerkve. Liberalni agitatorji

švigajo po celi deželi na vse strani. Nazadnje se ljudi mora nekaj prijeti. Nova vera, materijalizem, se kakor kužna bolezen, epidemija, širi dalje. Cerkve naše se bolj praznijo kakor polnijo, popoldanska služba božja je silno opešala. Mladina naša je v velikem delu pokvarjena po slabih društvih in slabih zgledih. Pred vsako našo cerkvijo stoji med sv. mašo velik trop fantov, kakor bi hodili Boga nalašč dražiti in se rogat najsvetejšim opravilom. Kam plovemo? . . .

Marija pomagaj! Marija pomagaj!

Pomoč kristjanov, pomagaj, da naš čolnič otmemo, da našemu ljudstvu vero rešimo! Pa da ga versko tudi dvignemo in pomladimo po zgledu drugih narodov!

Ceščena bodi Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše! . . .

Upanje naše — ali smemo upati boljših časov?

Začnimo, delajmo, — upajmo!

Pred kratkim je prešinila vse verne Slovence vesela novica: Liberalna strahovlada je strta in nova vlada je nastopila. Naši katoliški možje so na vladi! — Vsi smo se globoko odahnili, kakor rešeni od strašne more. Tisočkrat hvalo Boгу!

Ali pa je s tem vse dovršeno, vse doseženo? Nikakor! To je samo prva stopnja, podlaga nadaljnemu delu. Silni boj z nasprotniki cerkve je zahteval toliko moči, da nam jih je za drugo, tudi potrebno delo, skoro zmanjkalo. Zdaj je ta boj v glavnem končan. Upamo, da se liberalizem ne bo več pobral od tega padca. Nam pa ne sme zdaj zadostovati, da smo zgoraj, marveč na to podlago moramo dalje zidati!

Ne sme nam biti dosti, da smo le politično močni, da ljudje z nami volijo, da so, kakor pravimo, „naši“. Dozdaj se je le bolj na to gledalo, po drugem pa se ne toliko vpraševalo. Včasih so bili taki, ki se štejejo za nasprotnike, boljši kristjani, kakor tisti, ki se štejejo naše. Pod katoliškim imenom so se večkrat godile stvari, ki katoliškemu imenu niso delale časti, nad katerimi so se nasprotniki po pravici spotikali in nam jih očitali. V naših katoliških krogih ni bilo vse katoliško. Preveč veseljačenja, ponočnega shajanja, tudi preveč pijače, premalo pa skrbi za res zgledno katoliško življenje. Marsikaj se je dopuščalo samo zaradi tega, da bi ljudje ostali naši, da bi ne šli k nasprotnikom. Taka sredstva morebiti za nekaj časa pomagajo, ljudi v dobrem utrditi pa ne morejo. Vse to naše delo, kakor je „Bogoljub“ že večkrat poudarjal, je preveč le na površju. Kaj so storila naša društva za zboljšanje življenja: zoper pijančevanje? ponočevanje? nevarno shajanje? surovost? preklinjevanje? nečistovanje? Skratka: za moralno povzdigo naroda?. Koliko se pozna vpliv tolikega našega dela v cerkvi, pri obhajilni mizi in krščanskem nauku? Kaj smo storili sploh za verski prerod naroda? „Bolj na globoko“!

kliče „Bogoljub“ že mnogo let. Ali slovenska katoliška javnost tega klica ni hotela prav razumeti, ker je živela v tej zavesti, da je pri nas vse dobro. Kako je to razumeti, nam povedo zgledi drugih narodov. Udeležba pri božji službi, udeležba pri božji mizi, to je glavni namen in cilj katoliške organizacije. In ta namen se tudi krasno dosega. Obhajilne mize so oblegane od množice ljudstva, moških kakor ženskih, fantov kakor deklet. Marijine družbe cveto, da je veselje, tudi fantovske. Fantje se ne sramujejo Marije in njene družbe, s ponosom se imenujejo „vitezi presvetega zakramenta“ in vitezi Marijini. S svetim ponosom stopajo za Marijinimi zastavami. Srečni se štejejo, da so služabniki božji in Marijini. To je katoliško življenje! To je katoliška organizacija. To verska pomlad.

Češčena bodi Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, obrni svoje milostljive oči v nas in pomagaj nam, da bo tudi pri nas tako!

Da, novo globoko versko gibanje mora nastati pri nas. To in nič manj je namen in mora biti sad Marijanskega kongresa. „Po Mariji k Jezusu“! Ta klic, mora biti in ostati naše geslo. V nobenem drugem imenu nam ni dano rešenje, kakor v imenu Jezusovem. Vse milosti od Jezusa pa prihajajo po Mariji. In po Mariji nas vodi tudi pot do Njega. Vse drugo, vse igre, ves zunanji blesk nas ne bo rešil, ako se bolj ne oklenemo Marije in po Mariji Jezusa. Marijine družbe, zlasti mladeniške, morajo vzcveteti po slovenski zemlji! Dekliške pa se poživiti in povzdigniti. Vsa pozornost in skrb naj se obrača tem družbam. V Marijinem varstvu, v Marijini družbi — tam je pravo mesto za organizirano katoliško mladino. Mladina mora predvsem katoliško živeti: čisto, trezno, nedolžno živeti, potem bo res „naša“. Politični sadovi lepega življenja nam bodo potem sami od sebe padli v naročje. In če bomo tako globoko položili verski temelj v srca našega ljudstva, potem se ne bo bati, da bi nam liberalizem kdaj izpodkopal vero.

To torej je namen in naj bo sad prvega slovenskega Marijanskega kongresa! S to zavestjo naj pridejo vsi udeleženci v Ljubljano in s tem namenom naj se zopet razidejo na domove! Ne samo dva dni naj traja Marijina proslava. Vsa nadaljna leta naj bodo posvečena delu za proslavo Marijino in za utrjenje kraljestva njenega Sina med nami!

Naj velja torej tudi o nas Visoka pesem: „Zima je minula, dež je ponehal in odtekel, cvetice so se prikazale v naši deželi, čas obrézovanja je prišel, glas grlice se je zaslišal. — Dvigni se, prijateljica moja, moja prelepa, in pridi, golobica moja, v razpokah skalovja, v duplini pečine, pokaži mi svoj obraz, naj zadoni tvoj glas v naših ušesih. Tvoj glas namreč je sladak in obraz tvoj prekrasen“.

**Z ljubim Sinom nas blagoslovi, —
Devica Marija, naš narod prenovi!**

Ave Maria!

Ave Maria! Milosti polna,
Tebe blagruje zemlja vesoljna,
Bog s Teboj.
Blagoslovljena Ti med ženami,
blagoslovljen na veke med nami
sad je Tvoj.
Ave Maria!

Tebe blagruje zemlja slovenska:
divna Dolenjska, gorska Gorenjska,
Notranjska vsa.
Koder pozdrave séstrska Soča
Savi in Dravi zvesto sporoča —
Tvoja so tla.
Ave Maria!

Ave Maria! Naše darilo
najdi pri Tebi eno plačilo,
en spomin:
Vire velike Tvoje ljubezni
v srca slovenska globlje pogrezni —
v dno globin!
Ave Maria!

Kardinal Janez Cagliero.

(Črtica iz njegovega življenja.)

Don Boskovo hrepenenje po izveličanju duš ni imelo meje: obseglo je Italijo, hitelo po Evropi, prekoračilo morja in poseglo do najskrajnejših mej tega sveta. »Oh, da bi imel dosti duhovnikov in klerikov,« ga je že leta 1848. slišal vzdihniti Jakob Bellia; poslal bi jih v Patagonijo in na Ognjeno zemljo. Pa veš zakaj, dragi Bellia?»

»Ker tam najbolj potrebujejo misijonarjev.«

»Da, prav zato. Ti narodi so bili doslej zapuščeni.«

Leta 1854. mu je Bog potrdil to željo s posebno prikaznijo.

V don Boskovem zavodu v Turinu je nevarno obolel mladenič Cagliero (beri: Kaljero). Zdravnik je obupal nad njegovim ozdravljenjem in opomnil don Boska, naj ga previdi za smrt.

Don Bosko je takoj pohitel k njemu. A glej; ko stopi na prag bolnikove sobe, vidi čudovito prikazen: belega goloba, razlivajočega žarke po vsi sobi. V kljunu je držal oljkino vejico. Frfotal je dvakrat po sobi, nato se pa spustil na bolnikovo posteljo, se dotaknil z oljkino vejico bolnikovih ustnic in jo spustil na njegovo glavo. Pri tem je izginil.

Iz te prikazni je don Bosko spoznal, da bo Cagliero ozdravel. V oljkini vejiči je spoznal mir, katerega bo oznanjal z usti; v blišču, izhajajočem iz goloba, pa polnost milosti, ki ga bo z njimi obsipal sveti Duh. Od tega trenutka je navdajala don Boska misel, motna

sicer toda trdna, da bo Cagliero škof.

Prvi prikazni je sledila druga. Ko je stal don Bosko sredi sobe, namah izginejo sobne stene in krog postelje vidi množico divjih oseb, ki so zrle bolnika, kakor bi ga prosile pomoči. Divja moža, ki sta se razločevala od drugih, eden črn in divjega obličja liki Patagonec, drugi rjav in bojevitega obraza liki Fuegin sta stala naslonjena na malega bolnika. Pozneje je don Bosko spoznal v teh csebah divjaka iz Patagonije in Ognjene zemlje.

Prikazni sta kmalu izginili. Bolnik in drugi navzoči pa niso ničesar videli.

Don Bosko se z navadnim mirom in nasmehom približa postelji. Cagliero ga vpraša: »Don Bosko, bo ta moja spoved zadnja?«

Ta se kratko zamisli in potem odgovori: »Povej, ali greš rajši v nebesa, ali rajši počakaš in ozdraviš?«

»Kakor veste, da je bolje zame.«

»Zate bi bilo bolje iti v nebesa, a zdaj še ni čas. Tebe čaka še mnogo dela. Ozdravel boš, in kakor si želel, boš oblekel duhovsko obleko in postal duhovnik... in potem... in potem...«

Tu se don Bosko trenutno ustavi: »In potem boš z brevirjem v roki šel po svetu in boš tudi drugim nesel brevir. Šel boš daleč, daleč...« In umolkne in mu ne pove, kam bo šel.

»Če je tako,« odgovori Cagliero, »tedaj ne potrebujem svete popotnice. Vest imam

Življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčenaj

mirno. Počakal bom in se spovedal, ko vstanem.«

»Lahko počakaš,« zavrne don Bosko in ga ni spovedal in tudi ni več govoril o smrti.

Od tega trenutka je bil Cagliero gotov, da ozdravi. In res se mu je začelo zdravje boljšati. Toda, ko je mislil, da je izven nevarnosti, se je najedel grozdja in zopet obolel.

Hitro so obvestili mater. Ta se je vrnila vsa prestrašena. Stopivši v sobo je žalostno vzdihnila: »Moj sin je izgubljen!« A Janez, vesel svoje matere, jo je opomnil, naj misli na talár in na drugo potrebno, da bo pripravljeno o pravem času. Dobra mati, misleč, da se sinu blede, se obrne k don Bosku in vzdihne: »Oh, don Bosko, ali je mogoče? Sinu se blede in mi govori o duhovski obleki.«

»Sin ima prav,« zavrne don Bosko. »Le pripravite, kar vam naroča! Njega čaka še mnogo dela.«

»No, vidite, mati,« pravi Cagliero, kt je vse to poslušal, »zdaj ste slišali. Vi mi boste preskrbeli talar, don Bosko ga bo blagoslovil in me oblekel.«

Mati ni mogla verjeti. Dod Bosko jo je skušal umiriti, zagotavljajoč, da bo njen sin oblekel talár, a vse zaman; venomer je jokala in vzdihovala. »Oblekli ga bodo, ko ga bodo zaprli v rakev.«

Sin pa, vedno vesel in jasen, je govoril le o talarju. In res se je kmalu toliko zboljšal, da so ga lahko pripeljali domov. Bil je suh in slab, da ni mogel stati na nogah. Navzlic temu je silil mater, naj mu hitro pripravi talar, kar mu je slednjič ustregla.

Ljudje, videč to, so radovedno vpraševali: »Pa kaj delaš, Tereza?«

»Pripravljam talar svojemu sinu.«

»Zakaj vendar? Ali ne vidiš, da je napol mrtev?«

»Tako hoče.«

Čas preobleke se je bližal. Cagliero, slaboten še, je sklenil, da se vrne nazaj v Turin. Starši in znanci so mu branili, naj se ne podaja prezgodaj v nevarnost, a on je odgovarjal: »Don Bosko hoče, da oblečem talar.«

Dne 21. novembra se je vrnil v Turin in dne 22., na praznik sv. Cecilije, mu je don Bosko blagoslovil duhovsko obleko.

Ona prikazen ni izginila več iz don Boskovih misli. Caglieru je takrat ni odkril, pač pa duhovniku Alasonatiju. Ko je ta nekoč srečal Cagliera, mu je rekel: »Ti moraš postati jako priden: don Bosko mi je odkril o tebi čudne stvari.«

Nekega dne leta 1855. je sedel don Bosko med svojimi kleriki in dečki, ki so, veselo se

šaleč, govorili o svoji bodočnosti. Naenkrat don Bosko utihne, obličje se mu zamisli in, obrnjevši oči po zbrani mladini, reče: »Eden izmed vas bo škof.« Začudenje napolni zbrane mladeniče in don Bosko, smehlajoč se, pristavi: »Don Bosko bo pa ostal vedno don Bosko.«

Dečkom se je zdelo skoraj neverjetno. Celo don Bosko je večkrat ponovil: »Kdo bi bil rekel in vendar je tako!«

Kleriki so želeli zvedeti in so ga večkrat izkušali. Don Bosko se je smehljal in molčal, le včasih je rekel: »Vidim med vami škofovo kapo in ne bo sama; a tu je že ena.«

Nekega dne se je vendar izdal in odkril skrivnost.

Prvo leto mojega mašništva, tako pripoveduje Cagliero sam, sem srečal don Boska, nekoliko trudnega, ko se je pripravljajl iti po stopnicah.

Don Bosko, podajte roko, boste videli, da sem dosti močen. Vam bom pomagal po stopnicah.

Don Bosko mi res poda roko. Prišedši vrh stopnic mi poljubi desnico.

Don Bosko — vzkliknem presenečen — kaj vendar mislite? Ali mislite ponižati sebe ali mene?

Ne tebe, ne sebe; vzrok boš zvedel pozneje.

Don Bosko je previdel, da bo Cagliero škof. To je še bolj jasno pokazal, ko je Cagliero odhajal v misijone. Don Bosko mu je podaril škaltjico in v njej škofovski prstan.

* * *

Don Boskova napoved se je natančno uresničila. Cagliero je ozdravel, oblekel je talar, postal je duhovnik, dne 11. novembra 1874 pa je odšel z desetimi sobrati v misijone v južno Ameriko med divje Patagonce in Fuegince. Dolgo let je sodeloval v onih najskrajnejših in najbolj divjih pokrajinah naše zemlje. Deloma peš, deloma na konju ni le enkrat, ampak večkrat prehodil one obsežne pokrajine in, ne meneč se za nevarnosti, ki so ga obdajale deloma vsled divjih zveri, deloma vsled divjih ljudi, je vsepovsod oznanjal Kristusov nauk in nešteto divjakov pripeljal v naročje sv. katoliške Cerkve. Sv. stolica ni mogla prezreti njegovega apostolskega delovanja in ga je l. 1883. povzdignila v škofa, potem v nadškofa, potem v apostolskega nuncija, slednjič v kardinala.

Tega zaslužnega don Boskovega sina bomo v dneh prvega slovenskega Marijanskega kongresa imeli v Ljubljani.

Kontardo Ferrini, vseučiliški profesor — svet mož.

(Konec.)

Ferrini je bil zelo plodovit pisatelj. Posebno se je proslavil z raznimi arhivskimi odkritji o bizantinsko-rimskem pravu.

Tem bolj se moramo čuditi spricho te velike učenosti živi veri in globoki pobožnosti tega moža. Njegove verske gorečnosti ni mogla niti malo zmanjšati ne čast in laskanje prijateljev ne napadi brezvercev. Vsak dan brez izjeme je bil pri sv. maši; odkar se je preselil v Modeno (1890), je prejemal vsak dan tudi sveto obhajilo. Prav tako je redno med dnevom obiskoval Zveličarja, večkrat je po predavanju vzel s sabo tudi nekaj svojih slušateljev. Pred in po študiju je molil, vsako jutro je četrť ure premišljeval, med počitnicami celo uro. Zlati so njegovi reki o molitvi. »Če imam začetek značaja,« je pisal nekoč, »se moram zahvaliti molitvi; če so moje študije rodile kako korist, se imam zahvaliti blagoslovu molitve... Tolažbe polna molitev stori, da ne zgubljam trenutka časa po gledališčih, po kavarnah in s tisočerm drugim brezkoristnim zapravljanjem časa v nerednem življenju. Molitev me navdaja z ljubeznijo do zbravnosti, samote in dela. — Živeti brez molitve, vstati, ne da bi zaprosil božjega blagoslova, zaspati drugače kot v Kristusovem naročju, to mi je nerazumljivo. Tako življenje mora biti podobno črni noči, brez iskrice upanja in tolažbe, ki jo teži božje prokletstvo, ki v njej ni nobene dušne radosti. Uganka mi je, kako je mogoče trajno tako živeti.« Ferrinijevo življenje je bilo prav za prav nepretrgana molitev. Njegov jasni razum je vedno takoj prodril do zadnjega vzroka vseh stvari; vse ga je nagibalo, da je občudoval božjo veličino. Najboljši njegov molitvenik je bila prosta božja priroda.

V Suni, na zahodnem obrežju Lago Maggiore (Veliko jezero), je imel Kontardov oče kmetsko hišo. Tu je družina bivala med počitnicami. Že v mladih letih je vzljubil planinski svet. Pota na visoke gore so bila edina zabava, ki si jo je izdatno privoščil. Še bolj kot telo se je pokrepčala v lepem gorskem svetu njegova duša. Tu ga je srce kar priganjalo, da je hvalil Boga, da je občudoval božjo vsemočnost in dobrotljivost. Sploh so se

one gorate pokrajine s čistim zrakom skladale z visokim poletom njegovega duha. Zato se je tam čutil tako domačega; to je bilo tisto, kar mu je izvabilo iz duše hvalo Stvarniku.

Tudi umetnost ga je vedno vodila k Bogu. »Bog diha,« piše, »v vseh nesmrtnih umetninah. Kolikokrat sem se v muzejih, gledajoč umetniška dela, čutil prevzetega od neizrazljive ljubezni do Njega! Večkrat se mi je, občudujočemu kako umetnino, prikradla iz oči solza, ki je moj angel ni pustil, da bi zdrknila na tla.«

Moderna nevera, ki se na vseh višjih šolah tako širi, ni mogla pri Ferriniju nič opraviiti; on nikoli ni dvomil in omahoval. Nevero je tudi v spisih pobijal. Prijateljem, ki so imeli težave glede vere, je bil najboljši svetovalec. Napuh ima ta veliki učenjak za glavno oviro pri spoznavanju resnice. Zato zopet in zopet priporoča ponižnost, ki je edina pot do spoznanja Boga. Prava učenost vodi k Bogu. Ferrini je za to sijajen zgled.

Blagi mož je bil poln duha zatajevanja in gorečnosti. Kot profesor si je sestavil dnevni red. V njem si je natanko naprej določil, v čem in kje se bo premagal. Bil je vedno vljuden in postrežljiv do vseh, najbolj ljubezniv pa je bil do nevernikov in grešnikov, ker jih je s tem upal pridobiti za vero. Pred predavanji je molil, da bi mogel tudi dušam slušateljev kaj koristiti. Če je slišal o kom kaj slabega, je na tihem molil, da bi se spreobrn timer. Sleherno uro je pozdravil božjo Mater z eno Zdravomarijo in obudil hrepenenje po sv. obhajilu.

Ferrini je bil mož visokih nazorov. Kaj čuda potem, da si je izbral deviški stan. Čistosti kar ne more prehvaliti. Zdi se, da je črpal navdušenje za to krepost iz premišljevanja o Marijinih prednostih. Vsak dan je opravljal določene molitve k Mariji, sv. Alojziju in svojemu patronu za pomoč zoper nevarnosti za čistost srca. Želji staršev, naj se poroči, ni hotel ustreči.

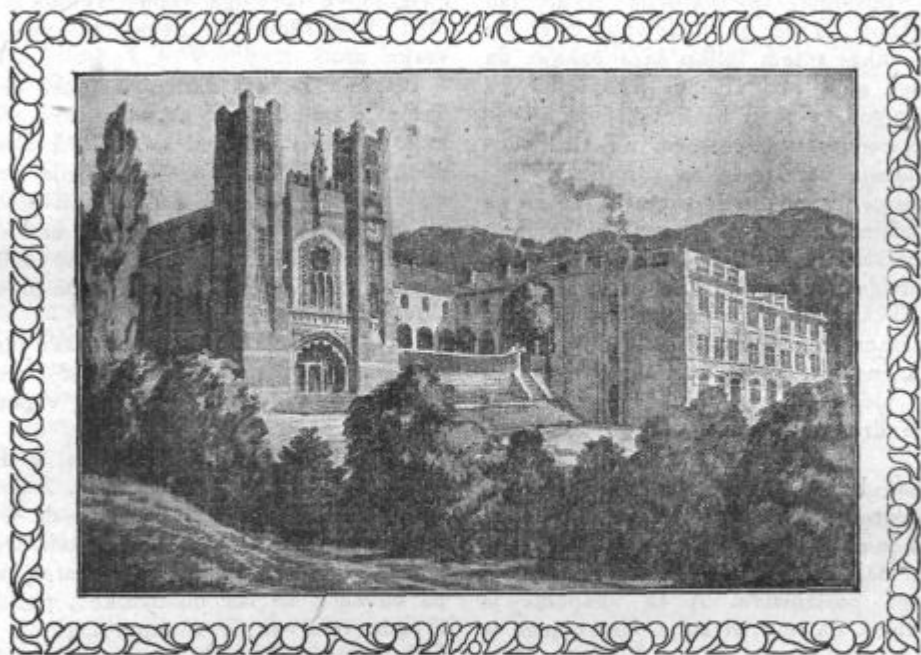
Vsi slavé Ferrinijevo priljudnost. Cello na brezverce sta njegova vednost in čednost zelo vplivali. »Občevanje s Ferrinijem,« piše profesor Olivi, »je bilo za mnoge šola popolnosti.« Tudi dijake so

plemenite lastnosti moža pritegnile nase; mnogi so ga vpraševali za svet, prinašali so mu knjige, ki so o njih dvomili.

Doma je bil Kontardo vedno najubogljivejši sin. Starši so ga preživeli in so bili tako srečni, da so pričali o sinovi svetosti.

Zaradi čezmerne dela je že 1900 jel bolehati na srcu. V jeseni 1902 je prišel ves onemogel na letovišče v Suno. V začetku oktobra ga je napadel tifus, njegova narava hudi bolezní ni bila kos, in tako je 17. oktobra 1902 izdihnil, star ko-

maj 43 let. Sožalna pisma vseučiliščnih profesorjev so prihajala in ga proslavljala kot svetnika. Sunčani so prvi izrekli željo, da bi bil prištet svetnikom. Klic, naj Ferrinija proglase za blaženega, je bil čedalje glasnejši. Splošno veselje je bilo, ko je Pij X. l. 1909 naročil milanskemu kardinalu, naj začne preiskovati njegovo življenje. Saj je Ferrini mož, ki zasluži, da se postavi modernemu izobraženemu svetu za zgled.

Nova cerkev in zavod salezijanski na Rakovniku.

Med Hrvati in Srbi.

Moja pot v Nemčijo mi je pretrgala popis potovanja v Srbijo. Zdaj je pa čas, da pretrgano nit zopet zvežemo in potopis nadaljujemo. Da ne boste rekli, da samo Nemce hvalim, moram še o Srbiji kaj natančnejšega povedati.

Doslej smo se mudili na Hrvatskem. Čas je, da jo pomaknemo že čez Savo, na srbska tla.

Hrvatska s Slavonijo je razmeroma ozka, vedno ožja, pa zelo dolga dežela, med Dravo in Donavo na eni, med Savo pa na drugi strani. Dolgo se človek vozi po slavonski ravnini, nazadnje jo vlak pripiha do zadnjega hrvatskega mesta, Zemuna, ki stoji prav v zadnjem kotu Hrvatske, ob izlivu Save v

Donavo. Iz Zemuna jo pobriše vlak po dolgem železnem mostu čez Savo, pa smo v Belgradu.

Kolodvor stoji na ravnini ob Savi, mesto pa je razpoloženo na nizkem brežuljku, bi rekli Hrvatje ali Srbi, in ima vsled tega prav lepo lego, ravno nad izlivom Donave in Save. Ne bom opisoval vsega mesta, bilo bi preddolgo. Samo par črtic.

Belgrad je že precej moderno mesto. Posebno zadnja leta so zidali veliko število novih velikih hiš. Le tlak po ulicah, razen po glavnih trgih in cestah, še priča, da je mesto vsled turškega nasilja v kulturi še nekoliko zaostalo. Ne razumem, zakaj belgrajski občinski svet tega znamenja kulturne zaostalosti,

tega debelega kamenja, po katerem bi si človek skoro noge polomil, ali si pa vsaj čevlje trga, zakaj ga še zmirom trpijo in ne pomečejo proč. Glavne ceste, oziroma trgi, so pa prav lepo potlakani, lepše ko v Ljubljani, z asfaltom ali celo leseno, kar je še najlepše. Skozi celo mesto, od severa proti jugu, vodi dolga široka cesta, ki ima na raznih krajih razna imena. Na sredi se imenuje Terazije (na Terazijah), kjer je središče mesta, in je jako prijazen trg. Na Terazijah je tudi kraljevi dvor, ki je dokaj lep in primeren za kraljevo rezidenco. Za kraljevim dvorom stoji novo mogočno poslopje za narodno skupščino (državni zbor), a še ne dodelano. Spet ne razumem, zakaj s tem toliko časa čakajo, da že več let stoji nedovršeno. Skupščina pa zboruje drugod, v neki bivši vojašnici, ki je za silo prirejena v ta namen. Je sicer dostojno urejeno, vendar le za silo.

Pravoslavni cerkva je v mestu, če se ne motim, sedem. A le ena, glavna, ki se imenuje »saborska« cerkev, je jako vidna. Njen stolp se dviga visoko nad hiše in se vidi daleč naokoli. Cerkev sama pa tudi ni posebno velika. Nameravajo menda zidati novo katedralo. Razen tega je še ena malo večja in malo bolj vidna, ki ima pet kupol v ruskem slogu; vse druge so manjše, kakor kake družnice.

Za nas katoličane so zanimive in vabljive v Belgradu zlasti štiri točke:

Prvič katoliška cerkev, ki je ena in še ta majhna. Prej je veljala za kapelo avstrijskega poslanstva. A ta »kapela« je vendar tolika, da ima tri ladje. Umaknjena je nekoliko od ceste nazaj in stoji kakor na vrtu ali dvorišču. Hiša pred cerkvijo ob cesti je zdaj katoliško župnišče. Dalj časa je bila ta hiša zasedena za druge namene in so se moralni duhovniki potikati po drugih hišah. Zdaj imajo vendar svoj dom. — Kakor znano, nameravajo zidati v Belgradu tudi novo katoliško katedralo (stolnico), in imajo že precej denarja zbranega za njo. Prostor bo dalo mesto zastoj, kar priča, da Srbi niso tako nestrpni nasproti katoličanom, kakor se pri nas včasih misli.

Drugi za nas zanimiv kraj je zdravilišče Vračar, kjer bivajo in strežejo naše slovenske usmiljenke. Bil sem doslej v Belgradu trikrat in prva moja pot vodi semkaj. Naše usmiljenke so v Belgradu zdaj že dobro poznane in spoštovane. Ko sem na kolodvoru čakajoče nosače hotel vprašati, če vedo, kje so sestre, pa sem jim začel opisovati, da imajo bela široka pokrivala, so vsi vedeli: »A, časne sestre, časne sestre!« — Sestre so v svojem stanovanju v zdravilišču pač zelo

stisnjene. Najbolj stisnjen je pa ljubi Jezus, ki je zadovoljen s prav majčkeno kapelico, v kateri je poleg duhovnika lahko navzočih kvečjemu kakih 20 oseb. Pred kapelico je sobica še za zakristijo, govorilnico, in ne vem za kaj še vse. Tudi za obednico, kajti to se razume, da časne sestre nikoli ne pozabijo duhovniku, ki pri njih sv. mašo odsluži, postreči s preljubim kofetom.

Na koncu glavne žile (ceste), ki vodi skoz celo mesto, je velika trdnjava, Kalimegdan. Okoli nje je park, in odtod krasen pogled na Savo, Donavo in vso okolico. Po Donavi in Savi plove in šviga vedno veliko parnikov. Med Belgradom in Zemunom vozi parnik vsako uro.

Tretja za nas zanimiva točka je stanovanje papeževega nuncija. Ta stanuje nekoliko dalje od katoliške cerkve v isti ulici, v neki vili. Ta vila je bila prej prav majhna, lani pa so jo prizidali in povišali. — Kakor znano, je gospod nuncij, nadškof Hermenigild Pellegrinetti, zelo domač in ljubezniv gospod, ter dobro razume srbo-hrvaško in slovensko.

Na teh treh krajih; v katoliški cerkvi, pri usmiljenkah in v nuncijevi vili se bere v Belgradu sv. maša ter prebiva Bog v podobi belega kruha.

Dušni pastirji katoliški so v Belgradu redno trije. Vsi trije so Hrvatje: župnik monsinjor Alojzij Wagner, profesor dr. Madjerac in kaplan Kovačević. Razen teh treh je v Belgradu tudi katoliški vojni kurat; vrh tega pa navadno še več duhovnikov, poslancev in drugih, tako da je v župni cerkvi mnogo-krat po več sv. maš.

Četrta točka za nas zanimiva je pa mala hišica v Kosovskulici števil. 37. To je kmalu zadaj za kraljevim dvorom, prav blizu nove nedodelane palače narodne skupščine. Ta hišica je namreč zbirališče katoličanov v Belgradu. To hišico so si v najem vzeli naši poslanci, da so v njej stanovali in skupno obedovali. Ne sicer vsi, ker za vse je hišica premajhna. Nekateri stanujejo drugod po mestu, po hotelih in drugih hišah. Tudi jaz sem se vselej, kadar sem bil v Belgradu, zatekel v to hišo, kjer sem našel dobre znance in se čutil nekako domačega. Ker poslanci niso vedno v Belgradu, je bila tudi vselej kak postelja prazna, ki sem se je jaz — ne bodi len! — vselej polastil, ker se po hotelih nič kaj rad ne potikam. No, pa se je ni treba s silo polastiti; so me vselej prav prijazno povabili, da naj tam prenočujem.

V suterenu — če razumete to prečudno besedo — to je nekoliko pod površjem zemlje — je neki večji prostor, dvorana, ali

kako bi jo imenovali, ki služi za vse mogoče skupne potrebe. To je obednica, pa je tudi zborovalnica in igralnica za vsakojake ljudi. Tu se zbirajo katoliški dijaki, ki imajo v Belgradu svoje društvo, in pa katoliška, večinoma slovenska dekleta, ki imajo tudi svoje društvo, o katerem je »Bogoljub« že večkrat govoril. Kako pa je zadnji čas s tem društvom, ne vem, ker že dalj časa nisem o njem nič slišal. Upam pa, da gre še dobro. Ni še prav davno tega, ko so prosile društvenice, naj jim pošljejo kaj knjig. Ali ste brali tisti poziv v »Bogoljubu«? Ali ste knjig tudi kaj poslali? Meni ni znano nič, da bi bilo prišlo kaj v ta namen. Ali so dekleta zastoj prosile?

Katoličanov v Belgradu je zdaj že več kakor 10.000. Ko bi vsi v cerkev hodili, je katoliška cerkva gotovo vsaj 5krat premajhna. Iz tega, da cerkva za sedaj še zadostuje, se vidi, koliko katoličanov se v Belgradu izgubi in verskemu življenju popolnoma odmre! Med temi je tudi dokaj Slovencev in Slovenk. Zelo bi bil potreben poleg katoliške župnije in cerkve tudi moški samostan. A kako ga postaviti? Denarja ni! — Pastorovati pa bi se moralo posebno po takih mestih po nemškem vzorcu: Na Nemškem namreč poznajo vsako posamezno družino in iščejo vsako posamezno dušo. Ker pa tega duhovniki sami ne zmorejo, morajo pri tem pomagati tudi drugi dobri kristjani. Takozvani lajiški apostolat je v takih mestih neobhodno potreben, drugače se skoro vse zgubi. Če duhovniki čakajo na tiste, ki sami k njim pridejo, jih bodo malo pričakali. Treba jih je iskati, loviti, takorekoč primorati, kakor pravi evangelij, da pridejo k nebeški ženitnini.

Če pa že samostana ni mogoče kmalu imeti, vsaj enega slovenskega duhovnika bi v Belgradu silno potrebovali. Župnik Wagner ga želi, ga prosi in pravi: »Saj so vaši ljudje, saj niso samo moji, storite vendar kaj zanje!« Toda zaželjenega duhovnika ni, — njega od nikoder ni...

Zdaj se moram pa še enkrat povrniti nazaj k tisti hišici, Kosovska ulica številka 37. Rekel sem, da so tam stanovali naši poslanci, in mislim, da nekateri še stanujejo. Vendar, če sem prav slišal, je hišo v precej veliki meri zasedel advokat dr. Fr. Jež. I, seveda, saj poznate ježa, kakšna žival je to, da ima ostre špice, katerim se mora vse umakniti! Še zvito

lisico je pregnal iz jame. — No, pa ne smem našemu dobremu dr. Ježu delati krivice! Sličnost imena me je zapeljala, da sem napravil to primero. Zato pa moram zdaj resnici na ljubo povedati, da je gospod dr. Jež, četudi advokat, poštenjak, dober katoliški mož. Če je hišo zasedel, je gotovo ni zasedel s silo, in prav je storil, da je odprl v Belgradu svojo odvetniško pisarno. Kdor ima kako tako zadevo v Belgradu, za katero potrebuje posredovanja, najbolj modro stori, če se obrne nanj. Naslov imate tukaj zapisan.

Ko sem omenil naše poslance, pa ne morem v teh dnevih, ko ravno obhajamo zmagoslavje naše stranke, da bi tudi tukaj ne omenil tega veselega dogodka. Saj ste že slišali, da se je pred kratkim liberalna, »demokratska« vlada prekucnila in njeno mesto zasedla nova. In v tej vladi so tudi naši možje, štirje ministri: Dr. Korošec, dr. Kulovec, pa profesorja Sušnik in Veselnjak. Prvi ima v svoji roki šole, drugi kmetijstvo, tretji promet (železnice in pošto), četrti agrarno reformo. Dolgo in težko smo čakali na to spremembo. Trd in težek je bil boj z možmi nasilja in krivice, ki so imeli prej oblast v rokah, Orjaški je bil boj med starim Pašićem in našim Korošcem. Veliko spretnosti, potrpljenja in vztrajnosti je bilo treba, da se je stara veriga razbila in nova boljša zvarila. Kovač, ki je to razbil in zvaril, je dr. Korošec. Ko smo že skoraj obupali nad uspehom, se je pa takorekoč čez noč izvršilo. Kakor iz nebes nam je v ponedeljek 28. julija nova vlada priletela na mizo. Začudeno smo se gledali in vpraševali, če je to mogoče. Pa je bilo res! Zato pa vlada zdaj splošno veselje. Bil je zadnji čas, da smo rešeni neznosne Žerjavove sužnosti, v kateri smo si že komaj upali dihati. Hvala Bogu, da je tako! In Bog daj, da bi pri tem tudi ostalo! Upamo, da možje, ki so znali vajete v roke dobiti, ko so jih še drugi držali, da jih zdaj, ko jih imajo sami v rokah, ne bodo nikoli več spustili iz rok. Mi pa molimo, da bi Bog dal našim vladnim in vodilnim možem vztrajnost in modrost! V znak našega veselja in hvaležnosti pa zakličimo iz celega srca, da se bo razlegalo od Triglava do Kolpe in Gorjancev in tja do prekmurskih gričev:

Živio, živio, živio dr. Korošec!

Živeli naši novi ministri!

Živeli vsi naši poslanci!

Zlate jagode!

19.

»Bolnike obiskovati in jim pomagati je delo, ki je Bogu zelo všeč; to delo usmiljenja Bog na vse načine priporoča. Če pa hočemo to bolj goreče in bolj zasluženo izvrševati, moramo v bolnikih gledati Gospoda samega, kajti Kristus za-trjuje, da bo to, kar njim storimo, tako smatral, kakor da bi bili njemu samemu storili.« (Sv. Vincencij Pav.)

Nepopisna je bila ljubezen, ki jo je sv. Magdalena Paciška izkazovala vsem slabotnim in bolnim sestram svojega samostana. V vsem, kar je bilo količkaj od nje odvisno, jim je stregla, zgolj iz ljubezni do do Boga, s tem, da je v njih gledala zdaj svetišče Sv. Duha, zdaj sestre angelov, zdaj zopet Jezusa samega.

Sv. kralj Ludovik je kleče in odkrit stregel bolnikom. Imel jih je za ude Kristusa, ki so združeni z njegovo božjo glavo in kakor on pribiti na križ.

Sv. Janez Berhmans je bil neizrekljivo vesel, če je smel biti pri bolnikih. Imel je poseben dar, da jih je pripravil do tega, da so vzljubili svoje bedno življenje. Bral jim je kaj vzpodbudnega in jim je vselej znal povedati kaj takega, kar je poživilo njih pobožnost do prebl. Device Marije, Tolažnice žalostnih.

M o l i m o ! Daj mi, Gospod, pravih besed, da bom uboge in žalostne tolažil in jih pripravil do tega, da bodo svoje trpljenje cenili, ljubili in posvetili!

20.

»Da bomo za bližnjega gojili ono ljubezen, ki jo zahteva naš Gospod, moramo imeti nežno, sočutno in požrtvovalno srce, in sicer tudi tedaj, če zaradi kake naravne ali npravne napake čutimo mržnjo do bližnjega, ker ga potem ljubimo zaradi Zveličarja. Načelo svetnikov je bilo, da, ko bližnjega ljubimo in mu dobro delamo, ne smemo nikoli imeti pred očmi osebe, ki ji strežemo, temveč tistega, zaradi katerega to delamo.« (Sv. Frančišek Sal.)

Sv. Frančiška šantalska je tistim osebam izkazovala posebno ljubezen, ki je na njih opazila osebne napake ali ki so ji vzbujale kakršnokoli mržnjo. »Treba je kaj potrpeti,« je govorila; »naš

Zveličar nam je prenašanje bližnjega postavil kot načelo. Če bi pa naš bližnji nobene napake ne imel, ali bi nam nič zalega ne storil, v čem naj bi ga potem prenašali?« Ena izmed njenih redovnic se je morala neizrekljivo premagovati, da je prenašala napake neke osebe, ki je morala ž njo živeti; tej redovnici je Frančiška pisala: »Premišlujte, ljubljena hči, pogosto besede sv. pisma: »Kristus nas je ljubil in nas v svoji krvi umil.« (Skriv. raz. 1, 5). Pomnite dobro, da ni čakal s svojo ljubeznijo, dokler bi se mi ne očistili svoje nečistosti, temveč da nas je ljubil že, ko smo bili mi še zlobne in nečiste stvari; kajti ko nas je ljubil, nas je čistil. Ljubimo torej bližnjega, ne da bi dolgo preiskovali, in kljub vsem njegovim napakam, kakršen je; in ker ne moremo njegovih nepopolnosti oprati v svoji krvi, gojimo vsaj željo, da bi jo do zadnje kapljice v ta namen zanj darovali.«

M o l i m o ! Daj mi, o Bog, sočutno in dovzetno srce za bližnjega! Zaradi tebe ga hočem ljubiti. Tebe hočem gledati v njem in nikoli ne pozabiti, da si nam zapovedal bližnjega prenašati.

21.

»Várujmo se, da ne bomo tožili in slabo govorili o tistih, ki nas javno mrztjo, ki se protivijo našim namenom, nas celo preganjajo, žalijo, nam delajo krivico in nas obrekujejo. Ravnajmo rajši ž njimi prisrčno, izkazujmo jim spoštovanje, govorimo vedno njim v prid, delajmo jim dobro; dà, vzemimo celo zasramovanje in zaničevanje náse, če je treba, da rešimo njih čast.« (Sv. Vinc. Pav.)

Ko sv. Vincenciju neki njegov misijonar ovadi, da jih je iz zavisti več proti duhovnim vajam, ki jih je hotel imeti za tiste, ki so se pripravljali na mašniško posvečenje, mu ta odgovori: »To sveto opravilo jim vzbuja bolj tekmovanje v gorečnosti ko zavist. Njih namen je odkritosrčen, zato jim ne bomo nehali izkazovati spoštovanja in časti. Biti moramo celo z njimi vred prepričani, da nismo vredni take službe, in da bi jo oni veliko bolje opravljali ko mi. Uporabimo njih izjavo v to, da se z vsem srcem vdamo Bogu in da mu bomo nadvse zvesto služili.«

Molimo! Nikdar, moj Bog, se nočem nad nikomer pritoževati ali slabo o drugih govoriti, temveč svoje sovraž-

nike imeti za svoje dobrotnike in pri tem pomisliti, da mi dajejo priliko, zaslužiti si tvojo milost in raj!

K „Pregledu“ lavantinskih duhovnikov.

1. Dodatki.

K »Pregledu«, tiskanem v julijevi številki, je treba dodati še celih 54 duhovnikov. Izpuščeni so večinoma redovniki, ki so nastanjeni po drugih škofijah, zato niso vpisani v šematizmu (imeniku) domače škofije. Razen teh še 13 novomašnikov in še kak drug gospod. Ti so:

Dekanija in župnija Maribor I. br.: P. Janez Lopič. — Dekanija in župnija Braslovče: P. Lambert Ramšak. — Dek. Celje: Št. Peter: Alojzij Ocvirk. — Dek. Dravsko polje: Sv. Lovrenc: P. Bernardin Mlakar, P. Ciprijan Napast, Andrej Tumpej, P. Štrbak, 4. — Dek. Konjice: Žreče: Šaloven; Žiče: Skale, Gosak, P. Ciril Goričan; Sv. Jernej: P. Hrizog, Glabačnik. — Dek. Laško: Loka: Karl Oberžan, Jož. Zupančič, benediktinec v Ameriki. — Dek. Sv. Lenart: Sv. Trojica: P. Henrik Damiš, P. Pelagij Klemenčič; Sv. Benedikt: P. Gotfrid Ploj; Sv. Ana: P. Hazir; Sv. Bolfank: P. Viktor Roškar, P. Remigij Koglar; Sv. Anton: P. Fr. Solan Erman. — Dek. Ljutomer: Sv. Jurij: P. Rupert Suhač; Kápela: P. Liberat Bratko; Sv. Križ: P. Gracijan Heric, Ludovik Gala, Al. Osterc. — Dekanija Ptuj: Sv. Peter i. P.: P. Angelus Sattler, P. Benedikt Bolcar, P. Egidij Golob; Mestna žup.: Vinko Krivec; Vurberg: P. Evžen Staneč; Sv. Urban: Vinko Poljanec; Sv. Andrej: P. Anton Čuček, P. Tomaž Hanželj; Sv. Lorenc: P. Janez Reberc; Sv. Marjeta: P. Gerard Korpar, P. Bonaventura Savec. — Dek. Slov. Bistrica: Poljčane: Fr. Babšek; Studenice: Janez Kodrič. — Dek. Škale: Šmartin: Martin Ocepek. — Dek. Šmarje: Št. Jurij: Anton Čatar; Zibika: P. Odilo Hajnšek, P. Otmar Skale. — Dek. Vel. Nedelja: Središče: Jakob Aleksič, Anton Ravšl, Martin Dogša, Valentin Cajnko. Sv. Miklavž: Rudolf Janežič, Stanislav Lah; Sv. Lenart: Ivan Rakuša. — Dek. Videm: P. Mansvet Bernardič; Rajhenburg: Jožef Mirt. — Dek. Zavrč: Sv. Barbara: P. Hadrijan Kokol, P. Karl Kokelj.

2. Popravki.

Napačno so bili natisnjeni: Dekanija Braslovče, Št. Pavel: Dva Škorjanca (ne Škocjana), Sv. Jurij: Grobler (ne Groblec). — Dek. Koz-

je, Sv. Vid: Paulič (ne Pantič). Dek. Sv. Lenart: Neudauer (ne Neubauer). Dek. Ljutomer, Sv. Križ: Vrbanjščak (ne Vibanjščak). Dek. Maribor d. L., Ruše: Škrbs (ne Zkrbs). Dek. Slov. Bistrica: Gunčer (ne Guiber). — P. Klarus Rottman je rojen v Mariboru v predmestni župniji, ne v stolni; Janez Greif v Šentjanžu na Dravskem polju.

3. Število prekmurskih duhovnikov.

V julijevi številki »Bogoljuba« je seznam, koliko duhovnikov potrebujejo in dajo posamezne župnije lavantinske škofije. Ker je Prekmurje sedaj del lavantinske škofije, naj sledi v naslednjem kot izpopolnitev priobčenežnega seznama število prekmurskih duhovnikov:

Dekanija Dolnja Lendava:

Dolnja Lendava 4: Premonstrat. Tivadar, 1. — Beltinci 3: Baša, Perša, Jerič, Herman; Frančiškani: Baligač, Knaus, Forjan, Vinkovič; benedik. Vörös; Speš, 10. — Bogojina 1: Berden, Varga; Frančiškani: Varga, Varga, Ošljaj, Hajdinjak; Salezijanec Lovrenčič, 7. — Črenšovci 2: Godina, Horvat, 2. — Dobrovnik 2: 0. — Turnišče 2: Horvat, Tivadar; Salezijanci: Cigüt, Radoha, Horvat, Törnär, Bakan, Jerebic; Frančiškani: Žerden, Gjörköš, 10.

Skupaj: 14 : 30 = + 16.

Dekanija Murska Sobota:

Murska Sobota 3: Slepec, Kerestury, Kühar, Faflik, Lejko; Frančiškani: Voren, Minček, Kühar, 8. — Cankova 1: 0. — Gornja Lendava 2: Sakovič; benedikt. Sommer, lazarist Čontala, 3. — Petrovci 1: Ficko, 1 — Sv. Juri 2: dr. Lenaršič, Holsedl, 2. — Sv. Benedikt 1: Benedikt, dr. Kühar, 1. — Markovci 1: 0. — Martjanci 1: Krebs, 1. — Sv. Sebaščan 1: Salez.: Kerec, 1. — Pertočca (Sv. Helena) 1: 0. — Tišina 2: dr. Rogač, Klekl st., Klekl ml., Kocijan, Hauko, Kühar; Frančišk.: Serec, Kühar, Žbül; Benedikt.: Püvar; Dominikanec: Ratnik, 11. — Veliki Dolenci 1: 0.

Skupaj: 17 : 28 = + 11.

Vseh duhovnikov na prekmurskih župnijah je torej 31. Vseh duhovnikov, rojenih v Prekmurju, pa 55. Zanimivo je, da je od teh

več kot polovica, t. j. 33, redovniškega stanu. Ljudstvo je revno in izroči sinove redovom v vzgojo. Župnije so v Prekmurju velike, ka-

planij malo. Na enega dušnega pastirja pride okoli 2300 duš. Ko bi bili vsi duhovniki doma, bi jih prišlo povprečno le 1140.

Kako se možimo in ženimo...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

IX.

Ljuba moja Rezika!

Tako mi je hudo, da mislim da bom umrla. Pa vendar se bom silila, da Ti opišem vse po vrsti, kako je bilo. —

Zadnje dni sem živela, kakor da sem na samem trnju. Tako mi je bilo, kot je moralo biti vojakom v vojski, ko noben trenotek ni bil varen, da ne prileti granata in ga ubije. In tako mi je bilo, kot mora biti hudodelcu, ki ima slabo vest in vsak čas pričakuje, da pride orožnik in ga uklene.

Tine — ta je bil moja skrb! Podnevi je že vstajal, in če je bilo solnčno, je šel tudi ven pred hišo. Pa čim boljši je bil, tem večja je bila nevarnost, da pride s kom v dotiko, ki mu bo povedal, kako je sedaj pri Golarju. Potem pa — gorje meni!

Odločila sem se, da sporočim Martinu in ga za božjo voljo prosim, da naj hitro, hitro gre v Ameriko. Vem, da si se nasmehnila, ko si prebrala tele moje besede. Hitro — kajne? In pa v Ameriko?! Kot da je Amerika Kamnik. Ampak, kaj človek ne stori v strahu in zmedenosti!

In kako sem to izpeljala? Oče so imeli denar oddati na pošti. Pa so rekli danes: »Do nedelje je še daleč, napravi se in pojdi in nesi na pošto.« Meni pa takoj šine tale misel v glavo: Pot pelje mimo Golarja. Martina ne bo doma, ker je sredi tedna in ker le ob sobotah prihaja domov. Z Nežo moram govoriti; ampak tako, da ne bodo ljudje videli in kaj govorili. Tako pridem, da bo večer, ko bom šla nazaj. Mesečno je. Pa da me ne bo strah, vzamem sosedovega pastirja seboj. To je bil moj načrt, ki sem ga takoj začela izpeljevati. Grem. Zvečer se vračam mirno mimo Golarja, pa pravim pastirju: Matiče, pojdi v hišo in Neži povej, da jo jaz čakam zunaj. Gre in pove. Neža pride. Matičku pa rečem, naj počaka pri potu.

»Prav, da enkrat prideš, Katarina! Ampak Martina ni doma«, me nagovori Neža.

»Vem, da ga ni. Pa sem vendar prišla —«

»Zelo sem vesela. Peljala bi te v hišo, pa veš da skoro nimam več pravice doma. Oče so revež; mati se nič ne menijo; Martina ni; zato pa pri nas gospodarji — veš kdo?«

»Matevže?«

»Kajš! Tista — tista iz Golic! Ali veš, da je nesramna tako, da k nam v hišo pride? Pri belem dnevu, ko vsa vas vidi! Pa ti za mizo sede in govori in se smeje, kot da je že za gospodinjjo pri hiši...«

»Kaj pa mati pravijo?«

»Pravijo: Poglej, kako se boji za Matevžeta! O, ta dva se bosta rada imela v zakonu, ker že sedaj ne moreta biti drug brez drugega... Ali ni, da bi človek znorel? — Danes je zopet prišla, meni nič, tebi nič. In ko je sedela široko gori za mizo, veš, kaj sem storila? Poglej tele moje roke. Ali jih vidiš?«

»Vidim.«

»Močne so, kaj? Tudi vsakega moškega se ne vstrašim. Pa sem zagrebala prste v tiste njene kite — poglej! Takole sem jo, samo da sem drugače stisnila kot sedaj! In sem potegnila, da se je povleklo za menoj vse skupaj: miza in ona. Tam nekje sredi hiše je miza ostala zadaj, babo sem pa porinila skozi vrata, da se je opotekla v melino. Drugič jo bom pa še po bregu — sem rekla. Ona je pa kričala: »Te tožim, te tožim!« Bo tožila, kajpak! Vse bo prestala, samo da k hiši pride... Fej, taka pa nisem bila nikdar! Nak! — Katarina, zavoljo Martina si prišla? Kaj naj mu sporočim?«

»Sporoči mu, Neža, da naj gre takoj v Ameriko! Slišiš: takoj!«

»Kaj —?«

Neža me je gledala, kot da se mi blede.

»Ni drugače, Neža! Povej mu, če hoče, da ne bo vse izgubljeno, naj hitro gre. Kadar se pri nas kakó zaobrne, mu bova pisali, da naj zopet pride. Povej mu, da sem prišla nalašč zato, da mu to sporočim. Morebiti bo uganil, da je res potreba, in bo šel.«

»Ali, draga moja Katarina!« je rekla Neža, me prišla za rame in me je obrnila proti mescu. »Ali se ti blede? Kaj pa govoriš? Ali meni, da se v Ameriko hodi kot k Sv. Valentinu na goro, ko zjutraj greš, zvečer si pa doma? Amerika je daleč. In ravno v nedeljo je Lukman klical pred cerkvijo, da je za tiste, ki so v vojaških letih, pot zaprta.«

»Zaprta—?!«

Bilo mi je, kot da me je kdo polil z vodo. Ta hip sem vedela, da je bila moja pot zastoj in da bo prišlo, česar se najbolj bojim...

»Neža, kaj naj storim? Naš Tine ne sme nič zvedeti o Martinu.«

»Ej, saj Martin ni ne tat, ne ropar, da bi se ga bilo treba bati.«

Kaj sem hotela? Prosila sem jo, da naj molči in da naj vsaj Martinu ne pove, da sem bila tukaj. Pa je rekla:

»Teža mu ne bom pravila, kaj si hotela, ker potem bi se smejal še vse drugače kot sem se jaz. To mu bom pa povedala, da si bila tukaj.«

»Ravno tega ne, Neža!«

Eminenca kardinal Cagliero.

»Ah Neža, tebi je lahko! Ampak meni —!«

»Meni da je lahko?« se je zasmejala močno in debelo kakor kak fant. »Meni?« Ko nimam druge pravice doma, kot da nesramne babure mečem skozi vrata. In še tega kmalu več ne bom smela. Potem bodo pa drugi mene!»

»Le pridna bodi!«

In segla mi je z rokami preko oči in pordgnila doli po licih tistih par solzâ, ki jih je bila zapazila.

»Zdaj pa lepo domov pojdi, ker pastir že težko čaka. Kadar bo hudo, se pa spomni, da drugod tudi ni bolje.«

Šla sem. Nič sicer nisem opravila, ven-

dar nekam lažje mi je bilo pri srcu. Rekla sem si: Jaz sem storila iz najboljšega namena vse, kar sem mogla; če pride kaj hudega, naj bo v božjem imenu!

Ko pa pridem domov — —

»Rezika, tukaj se pa začne hudo. V hiši je bilo vse svetlo in polno ljudi. V veži sta potihem govorili dve sosedi in si brisali oči. Oče so pa v drugem koncu po sobi gori in doli hodili, in v tla gledali.

Kaj je? Ali se je kaj zgodilo?»

»Tine, veš —«

»Tine? Ali je umrl?»

»Umrl ni; le kri se mu je udrila. Popoldne sva stali na našem vrtu, jeli Marjeta? In sva se menili o teh svatbah, ki jih je sedaj vse polno, jeli Marjeta? Tine je pa na klopici sedel tam za ograjo, ker je bilo solnčno, pa ga nisva nič videli, jeli Marjeta? Kar naenkrat pa zavpije s tako čudnim, votlim glasom, da sva se obe ustrašili, jeli Marjeta. In ko je bilo enkrat pol besede zunaj, je moralo še drugi del na dan, saj ni odnehal poprej. Ko sem mu dopovedala, da bo res prišla k Golarju za gospodinjo tista iz Golic, je pa Tine sedel nazaj na klopico tako trdo, kot bi kdo prinesel iz mlina in treščil meh na klop. In kri se mu je udrila iz ust, jeli Marjeta?»

»Kri —!«

Planila sem v hišo, odrinila ljudi od postelje in sem Tinetu zaobrnila glavo, tako da mi je moral gledati v obraz.

»Tine, jaz sem kriva. Odpusti! Vse bom popravila!«

Tine pa je zmaknil glavo in se je obrnil v steno:

»Hi—hinavka!«

To sem še videla, da je iztisnil iz ust nekaj sluzastega, rdečega, ki se je potegnilo od ust doli do blazine... Potem sem pa mislila, da bom groze in strahu padla znak po hiši. In bi bila; pa so me oče prestregli, ki so rekli:

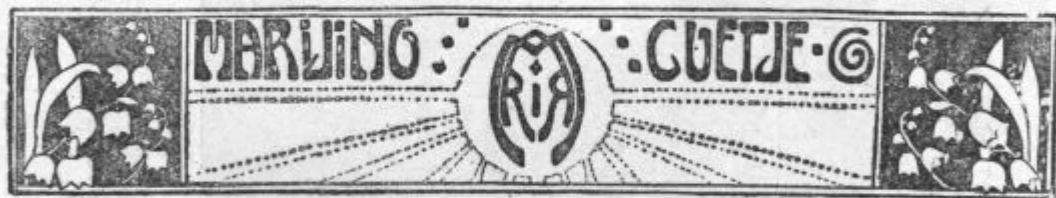
»Pojdi z menoj, Katarina; tukaj bodo že drugi opravili!«

Za roko so me peljali po stopnicah v mojo sobico in mi pomagali, da sem sedla na stol. Potem so pa rekli:

»Zdaj pa lepo odmoli in pojdi v posteljo in zaspi! Kar se je zgodilo, za to nisva kriva ne ti, ne jaz.«

Pa da bi mogla zaspati po vsem tem, kar sem videla in slišala? Ko bi bila imela toliko moči: nazaj do bi bila šla in še enkrat bi bila pokleknila k Tinetu in ga prosila za odpuščanje... Pa nisem mogla. Ko sem preseдела ne vem kako dolgo, sem se potem zavlekla k mizici in sem začela pisati. Pa čim bolj sem pisala, tem bolj mirna in vdana sem bila. Ne vem, ali je to mir po naturi, ali pa je le tako hud obup, da mi je srce otrpnilo... Rezika, kako je z menoj? Zakaj Te ni tukaj? Če ne prideš Ti k meni, pridem pa jaz k Tebi. Moli zame!

Katarina.

Na znanje vsem Marijinim družbam.

Naznanjamo, da je naša družbena pisarna že prišla v tek in začela redno poslovati. V vseh družbenih zadevah se lahko obračajo gospodje voditelji ali družbeniki na njo. Da se pisarna more vzdrževati, je bilo sklenjeno, da naj vsak član (ica) Marijine družbe v ljubljanski škofiji prispeva za njo 1 Din na leto. Precej družb je ta svoj mali davek že odštelo. Vse družbe, ki tega še niso storile, opozarjamo, naj ne pozabijo na to in naj pošljejo to vsotico čimprej, vsaj pa še v teku tega leta.

Ta prispevek, ki ga boste družbe plačevale za pisarno, pa ne sme biti proč

vržen. Družbe morate imeti od pisarne res kaj dobička. Živahnije življenje mora potom pisarne priti v družbe.

Najprej prosimo in pozivljemo zopet, kakor smo enkrat že storili, a se je med tem že mnogo spremenilo: Predniki in prednice vseh družb pošljite pisarni svoje naslove! In to vsaj v teku 14 dni potem, ko tole številko »Bogoljuba« dobite. Zadostuje dopisnica. Naslov naj bo »Vodstvo Marijinih družb v Ljubljani«. — Zakaj to? Zato, ker so gg. duhovniki z različnimi dolžnostmi, pošiljatvami, pismi, prošnjami, pozivi, zahtevami, že tako preobloženi, da si jih

ne upamo več veliko nadlegovati. Nekoliko teh skrbi za družbo je treba, kakor pravi »Vodilo Marijinih družb«, duhovnikom odvzeti in prenesti na člane same. Ti morajo imeti ljubezen in skrb za družbo ter voditelju delo kolikor mogoče olajšati. Nič se ne sme zgoditi v družbi proti volji voditeljevi; a ni treba, da mora na vsako malenkost sam misliti in za njo skrbeti. Ne voditelj naj mora za vsako malenkost člane opozoriti, ampak člani sami, odbor, predstojništvo, v prvi vrsti pa prednik ali prednica, mora misliti na vse, skrbeti za vse, in če treba opozoriti in prositi za vse. Nič se ne sme zgoditi za hrbtom voditelja. Vsaka stvar, ki jo družba dobi ali odpošlje, naj se predloži voditelju na vpogled in odobrenje, oziroma v podpis, vendar naj se ne dajo družbeniki samo prositi in priganjati, marveč naj imajo sami kaj podjetnosti.

Dalje: Pošljite svoje naslove načelniki in načelnice vseh odsekov! Istotako v 14 dneh na dopisnici. Vse apostolsko delo, ki se vrši po odsekih, bodi osredotočeno v družbeni pisarni. Vodstvo Marijinih družb želi vedeti, kaj odseki delajo, in bo dajalo pobudo k še boljšemu delu. — Nekateri odseki so včasih nekoliko preveč omejeni na premajhen delokrog. Tako n. pr. »božični odsek«, »izletniški odsek«, »odsek za pravilno poklekovanje«. Dasi glede odsekov ne dajemo kakšnih strogih predpisov, in vlada glede tega veliko prostosti, vendar priporočamo, da bi se kolikor mogoče držali navodil, ki jih daje »Vodilo Marijinih družb«, zato da ne bodo odseki prav preveč različni in razdrobljeni, za vsako malenkost posebej. — Načelnike in načelnice vseh odsekov opozarjamo že zdaj, naj se pripravijo, da bodo ob novem letu poslali poročilo o delovanju svojega odseka v preteklem letu.

Nazadnje pa spet nekaj o knjižici »Vodilo Marijinih družb«. Način, kako se

ta knjižica naroča, oziroma počasnost, s katero se naroča, najbolj priča, kako je potrebna. Do zdaj, ko je naprodaj že štiri mesece, je še ni naročila ena četrtnina družb ljubljanske škofije, iz drugih škofij pa še manj, — dasi je to, kakor se že iz naslova vidi, nekako oficijelna, službeno-družbena knjižica, ki jo mora vsaka družba imeti. Nekateri to knjižo zamenjavajo z drugo, ki nosi podoben, a vendar različen naslov, »Vodnik marijanski«. Vodilo je pa le nekaj drugega kakor vodnik. »Vodnik marijanski« je pisan za voditelje, vodilo pa za vse. Marsikje naročijo samo po en izvod. Morda je to samo za poskušnjo in vpogled. Splošno je pa to vendar premalo. Najbolje bi bilo za družbe in družbenike, če bi jo imel vsak; če to ne, pa vsaj vsi člani predstojništva ali odbora, ker se morajo pri sejah po njej ravnati. To naj bo takorekoč vaš katekizem, katerega je treba poznati in po njem ravnati. Slučajno je »Vodilo« prišlo na dan skoro istočasno, kakor »K Materi«. To je gotovo vzrok, da gre nekoliko počasneje. No, to je že razumljivo. Vedeti pa je treba, da sta obe knjigi enako potrebni, ena drugo izpopolnujeta. »Vodilo« je namenjeno bolj za razvoj in delovanje celih družb, »K Materi« pa za notranje življenje posameznih članic. O knjigi »K Materi« še prihodnjic kaj več.

Pripomnjeno bodi, kar se sicer samo ob sebi razume, da je »Vodilo« pisano in namenjeno vsem slovenskim družbam, katerekoli škofije. Zato naj si jo vse brez razlike enako naročajo.

Kakor že povedano, bo o priliki »Marijanskega kongresa« v Ljubljani sestanek vseh slovenskih škofijskih voditeljev Marijinih družb, pri katerem se bomo razgovorili o enotnem ravnanju in poživljenju vseh družb na slovenskem ozemlju.

Počasi, upamo, bomo že prišli v pravi tir in tek, da bomo začeli povsod s polno paro delati za Marijino kraljestvo.

Petje pri Marijanskem kongresu.

»Pevska zveza« bo skušala organizirati skupno petje o priliki Marijanskega kongresa, in sicer pri posvetitvi, med procesijo in po njej. Peli bi le lahke, splošno znane Marijine pesmi. Prosimo vse pevce in pevke, ki se bodo udeležili kongresa in bi hoteli pri skupnem petju sodelovati, da nam javijo takoj po dopisnici svoj natančen naslov in glas, ki ga pojo, na naslov: profesor Marko Bajuk, Ljubljana,

Cesta na Rožnik 29. Seznam pesmi bo nanznanjen po drugih listih.

Skrbite, da se udeleži marijanskega kongresa veliko število moških, mladeničev in mož! Moški so spodbude potrebni, pa dajejo shodu tudi lepše lice. In z a s t a v ne pozabite!

Fantje, ki pridete na kongres, ne pozabite kupiti knjižice »Fantič, le gor vstan!«, ki do takrat izide.

Dopisi.

Kranjska gora. Od nas redkokdaj kaj čujete. Pa imamo precej Bogoljubov naročenih in tudi v verskem življenju nismo ravno zadnji. Seveda ljulke ne manjka. V postu smo pri duhovnih vajah za može in fante ustanovili **Apostolstvo mož**, tako da zdaj vsako prvo nedeljo v mesecu prihaja do 30 moških k mizi Gospodovi. To je že nekaj, posebno ker poprej navadno nobenega ni bilo. Morda se bo po apostolstvu mož in po deškem vrtcu polagoma zopet oživila mladeniška Marijina družba, ki je žal že davno pred vojno zvenela, dasi ima svojo zastavo. Dekl. Marij. družba je dobra, samo premalo deklet je v njej. Ples, razni sporti — pri nas je tega na izobilje poleti in pozimi — in pa neka mlačnost, vse to zadržuje sicer dobra dekleta, da ne vstopijo v družbo. Ženska družba je nekoliko močnejša, a je vse premalo mladih žen vpisanih! Bog daj, da bi duhovne vaje, ki bodo v adventu ali prihodnji post za ženske, vendar razvnele dobra dekleta in verne žene. Molimo za to milost!

Studeno pri Postojni. Letos smo obhajali 25 letnico dekl. Marijine družbe. V teh letih so imele štirikrat svoje duhovne vaje. V družbi so bili razni odseki. Mnogo članic prejemale je večkrat v mesecu sv. obhajilo, posebno v vojnem času. 25letnico smo obhajali na dvojni način. Najprvo smo imeli v majniku duhovne vaje, da se duhovno prerodimo. Zunanjo slavnost smo imeli 6. julija. Povabili smo sosednje dekanijske dekl. Mar. družbe. Odzvale so se številno. Da pregledata svojo duhovno Marijino armado, sta prišla preč. gg. voditelja nadškofijski in dekanijski g. Leopold Cigoj in g. Srečko Gregorec. Navduševala sta nas za zgledno družbeno življenje; svarila pred napakami v družbi posebno pred plesom in slabim znanjem. Odbori so imeli še poseben pouk, ki ga je podal nadškofijski voditelj. Po govorih v cerkvi smo se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. V gasilnem domu smo napravili za družbo domačo prireditev. Za našo slavnost nam je zložila č. M. Elizabeta poseben slavospev, kakor tudi za Marijin vrtec. (Priobčimo ga na drugem mestu.) Za sklep se je vprizorila »Goslarica naše ljube Gospe«. Te slavnosti se je udeležil tudi Marijin vrtec, slavinski in domači. Prav lepo so nam prepevali. Otroško petje je nad vse lepo. Okušali smo vsi, kako lepo in prijetno je, če bivajo sestre skupaj pri svoji skupni Materi Mariji.

Suborje na Krasu. Letošnja julijeva št. »Bogoljuba« je obljubila, da poroča, kako so

dekleta suhorske Mar. dr. spolnila dano obljubo tako glede dobave nove zastave kot glede praznovanja biserne obletnice obstoja tukajšnje Mar. dr. Ker pa obljuba dela dolg, eva ti poročila! Zastavo so naredila dekleta sama pod vodstvom tukajšnje, za vse dobro vnete učiteljice g. P. Hvale. Zastavo je blagoslovil na dan obletnice 24. julija č. g. trnovski dekan. Zjutraj so prejele vse članice pri družbeni sv. maši s svetinjami prvič pod svojo zastavo skupno sv. obhajilo. Petindvajsetletnico so obhajale zase tri članice. Nekaj se jih je pomožilo, nekaj pomrlo, nekaj jih je pa odnesel sovražnik. — Slovesneje se ja pa obhajal ta veseli spomin v nedeljo 20. julija. Dekleta so se dalje časa vneta in marljivo pripravljale. Naučile so se Sardenkovo »Skrivnostno zaroko« ter »Marijin otrok pred nebeškimi vrati«. Cerkev so krasno opletele zunaj in znotraj z venci in mnogimi cveticami, tako da je bila cerkva res »zeleni božji gaj«. Soboto so bile žalostne, ker je cel dan deževalo, a so kljub temu delale in Marija je poplačala njih zvestobo. Nedelja je bila krasna in jasna. Slovesnosti so se udeležile vse družbe trnovske dekanije z zastavami ter družbe iz Vatovlj, Slivja in Brezovice. Skozi vas so prihajale z razvitimi zastavami, prepevajoč Marijine pesmi. Toliko ljudi še ni videl naš »hribček«. Slovesnost so počastili g. cirčniški dekan J. Juvanec, ter škofijski voditelj g. L. Cigoj, popoldne pa vsi č. g. sosedje. — Nekatero je pa ta slovesnost tako bodla, da so celo božjo noč z bobnom in harmoniko in hunskim vpitjem hodili po vasi gori in doli, ker jih ni hotel nihče pod streho. Tudi ti bodo prejeli svoje plačilo.

Nova mladeniška Marijina družba v G. Sv. Kungoti. Nad vse veličastno se je vršila procesija na praznik P. R. T. ki jo je vodil znani mladinski organizator preč. P. Pavel iz Maribora ob asistenci g. profesorja Er. Trstenjaka in domačega župnika. Ljudstvo se je zavedalo pričujočnosti živega Boga v monštranci ter je s sklenjenimi rokami hodilo za procesijo, ki se je vršila brez hrupne godbe in vendar zelo pobožno. Popoldne pa je stopalo 17 brhkkih mladeničev iz okrašenega župnišča v procesiji v cerkev pred oltar Brézmadežne, kjer je preč. P. Pavel v vznesenih besedah proslavljal čednosti Marijine, in posebno ganljiv je bil prizor, ko so fantje kleče sprejemali krasno svetinjico, med tem ko so pevci peli ono lepo »Trenutek je prišel vesel«. Ponosna je lahko G. Sv. Kungotska župnija, ponosni bodite pa tudi Vi mladeniči, da

ste postali na ta način duhovni sinovi Matere Marije. Mladičiči, ne bojte se zaničevanja, neustrašeno po geslu: Po Mariji k Jezusu!

Iz Košane. Ko prebiram »Bogoljuba«, vselej zahrepenim po boljšem krščanskem življenju v naših družinah in tudi v Marijini družbi. Veliko se imamo zahvaliti našemu častitemu g. župniku, da se je mnogo naših družin posvetilo presv. Srcu Jezusovemu.

Ali še mnogo družin je, ki se tej, posebno za naše kraje potrebni pobožnosti odtegujejo ali odlašajo. Dekleta! Štejmo si v dolžnost pripravljati in nagovarjati ljudi za to posvetitev!

Kako drugačno življenje bi postalo v naših družinah, ko bi vsi izvolili Srce Jezusovo za svojega kralja, ter Njega poslušali in Njemu služili!

Tudi v Marijini družbi bi bilo lahko bolj čednostno življenje. Marsikaj se stori dobrega, pa bi se lahko še več. Pri marsikateri članici vlada neka mlačnost. Drage sestre, naj izgine vsa posvetnost in nastopi vse večja vnema. Pohitimo bolj pogosto k Njemu, ki je vir vseh milosti! Hodimo rajši in bolj pogosto k sv. maši in sv. obhajilu tudi ob delavnikih!

Mladeniška Marijina družba v Idriji.

Po domovini.

Dekliška dneva v Mariboru, 9. in 10. avgust, sta resnično lepo potekla in se dobro obnesla. Udeležba je bila velika, govori izvrstni, sv. maša in slavnostno zborovanje na vrtu dijaškega semenišča nekaj zelo lepega. Podrobnosti nam tukaj ni mogoče opisavati, saj jih bodo prinesli drugi listi. Naj zadostuje ta splošna sodba, da je bilo res lepo in tudi dobro. Seveda brez pomanjkljivosti pa nič na svetu ni. Zato tudi ta dva dneva ne. Igro bi smeli za ta večer izbrati kako drugo, nabožno. Kako bi se bila lepo podala n. pr. Kaldero-

nova »Zmaga najsv. Zakramenta«. Gotovo bi jo bile dekleta še z večjim veseljem sprejele kakor to. Sploh pri vseh podobnih naših shodih še vedno preveč prevladuje posvetni moment. Drugod delajo to drugače. Prerod ali »obnovitev«, o kateri se je veliko govorilo, bo prinesla edino le vero, oziroma boljše življenje po veri, vse drugo je postransko. Dekleta to, kar je verskega, tudi še zmerom najbolj vleče. Če jih pa ne vleče več, pa ni dobro. O tem bomo govorili še prihodnjič, ker hočemo res obnovitev, oziroma prerod, in ta more biti le

verski. Želimo, da bi oba mladinska dneva, mladinski kakor deliški, rodila lepe sadove. Več o tem pa še prihodnjč, ko bomo govorili še o »prerodu« našega naroda.

Zlatomašni jubilej. Petdesetletnico mašništva je obhajal na Brezjah dne 21. jul. konz. svetnik o. Hugolin Sattner, naš prvi in najboljši skladatelj. Čil in čvrst še vedno snuje nove skladbe, kakor bi imel šele štiri ali pet križev na ramah. Kar pride iz njegovih rok, je zdravo, dozorelo, in — kar je glavno — vrlo porabno. Nikdo ne zadene prave ljudske strune tako, kakor naš zlatomašnik; zraven pa vedno s časom napreduje in uprablja vsak napredek, kolikor se pač da tudi v cerkveni glasbi. Vsaka pesem, vsaka skladba, ki ima Hugolinovo ime, se bo ohranila za trajno na sporedu slovenskih zborov. Večina je pa takih, da kar užigajo. — Bog naj blagoslovi še vbodoče našega bogonadarjenega in marljivega prvaka-skladatelja!

Biseromašnik dr. Lav. Gregorec. Pri Novi cerkvi nad Celjem je praznoval 60letnico mašništva kanonik in dekan dr. Gregorec. Neštete množice od blizu in daleč so se udeležile izrednega slavlja dne 17. julija. Ta dan je pozdravilo ljubljeneega narodnega in ljudskega voditelja 25 duhovskih tovarišev osebno, še več pa pismeno.

Zlati in biserni jubileji. Dne 3. avg. je praznoval 50 letnico mašništva na Breznici domači rojak č. kanonik in profesor v p. dr. Ivan Svetina. Izrednost je bila zlasti v tem, da je zlatomašnika spremljal v cerkev kot slavnostni govornik biseromašnik Msgr. T. Zupan, ki je jubilanu pridigoval tudi ob njegovih novi maši. Oba častitljiva jubilansta dolgo vrsto let skupno delovala za vzgojo dijakov v bivšem Alojzijevišču v Ljubljani, hkrati pa sta bila nastavljena kot kateheta in profesorja na srednjih šolah. V ljubljanski škofiji imamo to leto dva biseromašnika: Prvi je Gašperin Viljem, posvečen 1. avg. 1864; drugi je Wester Janez, posvečen 24. sept. 1864. Prvi živi v bornih razmerah v Ljubljani, drugi pa ne veliko bolje v Škofji Loki. Bog naj ju krepí, da bosta potrpežljivo nosila zemeljske križe — do večnega plačila v nebeškem dvoru.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Župnija Sv. Ožbalta je podeljena ondotnemu upravitelju Jan. Drunecy. — Premeščen je Iv. Drešar kot župni upravitelj s Sv. Gore na Sv. Planino. Na Sv. Gori je nameščen Ignacij Žganjar, bivši župnik na Premu.

Za dekana je imenovan g. Jakob Fatur, mestni župnik v Radovljici.

Duhovske novice iz lavantinske škofije. Za žup. upravitelja pri Mali Nedelji je imeno-

van Franc Ostrž, pri Sv. Rupertu nad Laškim pa Franc Slana. Za kaplana pri Sv. Marku n. Ptuja je nastavljen Ivan Gašparšič. S 1. avgustom t. l. je prevzel Gregorij Potokar župnijo Sv. Martin pri Šaleku, Anton Kocijančič pa Jurklošter. Župnija Bočna bo oskrbovana iz Gornjegrada. Proživor Franc Grobler ostane kot kapelan pri Sv. Martinu pri Šaleku, Jakob Rabuza pa pride iz Jurkloštra k Sv. Ani v Slov. goricah. Anton Čirič je nastavljen kot kaplan v Gornji Lendavi in Venčeslav Jastrobnik v Selnici pri Mariboru. Nastavljeni so novomašniki: Franc Babšek na Črešnjevcu, Anton Čater v Kamnici pri Mariboru, Ferdinand Herman v Dobrovniku, Janez Jerič kot III. kaplan v Ljutomeru, Janez Kodrič pri Mariji Snežni na Velki, Karol Oberžan v Cankovi, Alojzij Ocvirk na Ljubnem, Anton Ravšl na Črni, Franc Skale kot IV. kaplan v Trbovljah in Miroslav Štruc v Guštanju. — Prestavljeni so kaplani: Martin Avšič iz Mozirja k Sv. Jakobu v Slov. gor., Anton Bratkovič od Sv. Ruperta v Slov. gor. k Sv. Barbari pri Vurbergu, Franc Glavnik s Kapela pri Radencih v Laporje, Jožef Hanko s Črešnovce v Mursko Soboto (II.), Rudolf Kociper od Sv. Martina ob Paki na Ponikvo ob j. ž., Simon Kotnik iz Prevalj v Staritrč, Fr. Kren z Laporja na Pilštanj, Ignacij Malej s Črne v Vitanje, Anton Oblak iz Guštanja v Mozirje, Anton Peršuh od Sv. Ane v Slov. gor. k Sv. Martinu ob Paki, Jožef Petrovič iz Vitanja k Sv. Juriju v Slov. gor., Ferdinand Pohraški iz Staregatrga k Sv. Rupertu v Slov. gor., Jožef Pretnar s Pilštanja k Sv. Martinu pri Slovenjgradcu (II.), Jožef Rehar od Sv. Jurija v Slov. gor. v Prevalje, Jožef Šketa iz Trbovelj (II.) v Vojnik (II.), Marko Škofic s Črešnjevca na Kapelo pri Radencih, Jožef Tivadar iz Dobrovnika v Dolnjo Lendavo kot ekspozit na Ilotizo, Štefan Varga z Gor. Lendave v Beltince (II.) in Matija Zadravec iz Ljutomera (II.) v Črešnovce.

Umrí je v Vovbrah pri Velikovcu slovenski župnik Rok Tojnko. Pri harmoniju ga je zadela srčna kap. Star je bil šele 41 let. R. i. p.!

Spremembe v slovenski frančiškanski provinciji. V Ljubljani gvardijan o. Pij Žankar, in o. Gottfried Ploj. V Nazaretu: o. Bogdan Markelj. V Brežicah: o. Edvard Ravstehar kot vikar. Na Viču: o. Julij Sušnik. Pri Novi Štifti: o. Ananija Vračko, superior, in o. Alojzij Lipej. V Kamniku: o. Albert Pirc. V Mariboru o. Otmar Smole. Pri Sv. Trojici: o. Oto Kocjan.

Provincijalom za hrvatsko frančiškansko pokrajino je izbran o. Vendelin

Vošnjak, doslej gvardijan na Trsatu, rodom Slovenec.

Na Sv. gori pri Gorici sta se zopet naselila dva slovenska frančiškana spovednika: O. Zofronij iz Brežic in O. Rupert iz Ljubljane. Svetišče svetogorsko se pridno dodeluje. Vsak dan gre na delo od 100 do 160 ljudi. — Tudi v Kostanjevici pri Gorici bo cerkev kmalu popravljena; samostan je še deloma razdrt. — Uršulinke zidajo zunaj mesta prostoren samostan in novo cerkev. Prejšnje poslopje so prodale mestni občini.

Po svetu.

Na Velehradu je bilo koncem julija 4. zborovanje učenjakov iz vseh kulturnih narodov, ki so se sešli, da bi se čimpreje pripravila pot zedinjenju vseh pravoslavnih Slovanov s katoliško cerkvijo. Od jugoslovanskih znanstvenikov so bili navzoči: ljubljanski vladika dr. Jeglič, nadškofa dr. Bauer in Šarić, barski nadškof Dobrečić, križevački škof dr. Njaradi, vseučiliški profesor dr. Grivec, ki vodi na jugu delo za zedinjenje; dalje msgr. Hrdy iz Niša, dr. Šimrak i. dr. Vseh zborovalcev je bilo do 400, med njimi okrog 15 Rusov. — Daj Bog, da bi plemenito delo zborovalcev velehradskih na priprošnje slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda imelo kmalu očividni uspeh! Molimo veliko za zedinjenje ločenih bratov-razkolnikov!

Evharistični kongres v Amsterdamu koncem julija je bil tako sijajen, da takega zgodovina ne pozna. Mednarodno slavlje na čast presv. Rešnjemu Telesu v velikem obmorskem mestu Holandije je poveljčalo 11 kardinalov, 13 nadškofov in 28 škofov ter mnogo cerkvenih odličnjakov. Papež je poslal svojega zastopnika v osebi kardinala Van Rossum-a, ki je holandski rojak. Sprejeli so ga s kraljevskimi častmi. Vse mesto je bilo v zastavah, dasi je mnogo prebivalcev protestantske vere. Svečanosti so se izvršile v vzornem redu. Pri sv. obhajilu je bilo do sto tisoč vernikov iz vseh krajev. Od jugoslovanskih škofov je bil navzoč nadškof barski dr. Nikola Dobrečić.

Knežji sinovi — novomašniki. 15. julija je bil posvečen za mašnika kraljevi princ Jurij Saški. Takoj drugi dan nato je imel novo mašo v krogu svoje kraljeve družine. Novomašnik je bil ob sklepu svetovne vojske brigadir. Po vojski se je vpisal na vseučilišče, nato se je pa posvetil bogoslovnim naukom v Freiburgu. — Dne 29. junija je pa prejel mašniško posvečenje v Monakovem princ Alban Löwenstein, zdaj frančiškan.

70 leten novomašnik. V pasavski škofiji je bil posvečen za mašnika bivši gimnazijski ravnatelj 70 letni dr. Sebastijan Englend. Novomašniku, ki je živel v srečnem zakonu, je pred nekaj leti umrla žena. Kot vdovec se je posvetil bogoslovnim naukom ter zdaj dosegel mašniško čast. Otroci so vsi preskrbljeni.

63. glavno zborovanje katoličanov v Nemčiji bo od 31. avgusta do 2. septembra v mestu Hannover. Glavna misel vseh govorov na tem katoliškem shodu bo: »Poslanstvo katoliške cerkve v vprašanih, nalogah in težnjah sedanje dobe.«

V službo božje resnice so pritegnili v Ameriki tudi Radio-brzobjavljanje. Jezuitsko vseučilišče v St. Louis je razširjalo v mesecih (marc, april, maj) vsako nedeljo popoldne ob dveh verska predavanja v daljne kraje. Na sporedu so bili govori o Cerkvi Kristusovi, o zakramentih, o nezmotljivosti, o zakramentu sv. pokore, o mašništvu v sv. Cerkvi, o katol. Cerkvi in o zakonu itd. Koliko dobrega se je v tem doseglo, potrjujejo razna priznalna pisma, ki so jih poslali tudi drugoverci.

MOLIMO ZA RUSIJO po namenu svetega očeta.

Že v septembru l. 1922. smo po namenu sv. očeta molili za napredek prave vere med Slovani in za stradajoče v Rusiji. Toda sv. oče Pij XI. žele, da bi se molitve za krščanski vzhod zopet poživile in pomnožile. Ko so sv. oče pregledovali zapisnik letošnjih mesečnih namenov apostolstva molitve, a niso našli nobenega namena za krščanski vzhod, so lastnoročno prečrtali že zapisani namen za september in so namesto njega lastnoročno zapisali: »Molimo za Rusijo po namenu rimskega papeža!«

Sv. oče Pij XI. iskreno ljubijo vzhodne krščanske narode, posebno Ruse. V dnu srca se jim smili nesrečni ruski narod, katerega je zadelo toliko telesnega in dušnega trpljenja. Veliko so storili za lajšanje telesne bede in lakote ruskega naroda, a še bolj se jim smili duhovna beda in lakota ruskega naroda, ki išče popolne verske resnice. O tem poročilu Apostolstva sv. Cirila in Metoda, v knjizici »Kraljestvo božje«. Poslušajmo torej opomin sv. očeta in pomnožimo molitve za krščanski vzhod in za Rusijo. Poživimo zanimanje za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki moli in dela za isti namen, kakor ga sveti oče priporočajo za september. Sedaj se odločuje, ali se bo ruski narod približal

katoliški resnici, ali pa se bo odvrnil od prave vere. Molimo po namenu sv. očeta!

Odrešenik sveta, reši Rusijo! (300 dni odpustka; Pij XI. 23. maja 1922.)

Razstava bosenskega odbora bo v dnevih marijanskega kongresa v Alojzijevišču (Poljanska cesta 4) pri tleh na levo. Vsi udeležniki kongresa jo obiščite!

Novi zvonovi na Šmarni gori. Po želji ljudstva se je sestavil odbor za nabavo novih zvonov na Šmarni gori ter začel nabirati darove. Zvonovi bodo bronasti, taki kakršni so bili prejšnji; veliki bo tehtal 52 centov, drugi 22, tretji 13 centov, sedanji ima 7 centov. Ker je ljudstvo za to zelo zavzeto, je upati, da se kmalu nabere potrebna vsota. Darove sprejema »Odbor za nabavo šmarnogorskih zvonov« v Vodcah in uprava »Bogoljuba«.

Tudi ti, dragi bralec in verna bralka,

vsaj mal položi dar
Mariji na oltar!

Odpustki

za mesec september 1924.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Roza Viterbska. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; b) istim kakor 17. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in »spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena žaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Ponedeljek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske

cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vica; k) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; l) istim kakor 17. dan. — Tretjeredn. v. o.

9. Torek. Sv. Peter Klaver. Udom družbe sv. Petra Klaverja p. o. pod navadnimi pogoji.

14. Nedelja. Ime Marijino. Kjer se danes obhaja praznik presl. Imena Marijinega, dobe p. o. vsi verniki, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. P. o. udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

17. Sreda. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

18. Četrtek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Nedelja. Mati božja 7 žalosti. Sv. Matej. Kjer se danes obhaja praznik Matere božje sedem žalosti, dobe: a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikokrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere božje, ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. br. sv. Družine. — P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Sreda. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Sobota. Sv. Elizabeta. P. o. istim kakor 17. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec.

29. Ponedeljek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vica; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Nabrlo se je spet toliko blaga, da nam zastaja. Kolikor bo mogoče, bo prišlo polagoma na vrsto. — Kdor hoče imeti kaj v Bogoljubu določen mesec, mora poslati pravočasno, t. j. do 10. v mesecu. To pot kakor zadnjič je prišlo več reči že po sklepu lista, ko pri najboljši volji ni več mogoče ustreči. — Dopisi naj ne bodo dolgi kakor celi članki!